

Vonnis nr. 80 dd. 13 02 2008
Notitienummer 66.97.53-01/JL

De Rechtbank van eerste Aanleg van het Arrondissement IEPER,
provincie West-Vlaanderen, er zitting houdende, wijzende in correctionele zaken,
negende kamer met één rechter, heeft het volgende vonnis uitgesproken :

In de zaak vervolgd door het Openbaar Ministerie

- TEGEN -

geboren
wonende te
; elektricien,

Verdacht van:

Met overtreding van de artikelen 1, 2, 44§1.1°, 64, 65 en 69 van de Wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, gewijzigd door de wet van 22 december 1970, door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen, of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften van de bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van deze wet, om zonder voorafgaandelijke schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van burgemeester en schepenen, gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van één of meerdere vaste inrichtingen, afgebroken te hebben, herbouwd te hebben, een bestaande woning verbouwd te hebben, instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd,

gewijzigd ingevolgde het Decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 als:

Met overtreding van de artikelen 1, 2, 42§1.1°, 66, 68 en 72 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen, of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften van de bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel IV van dit decreet, om zonder voorafgaandelijke schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van burgemeester en schepenen, gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van één of meerdere vaste inrichtingen, afgebroken te hebben, herbouwd te hebben, een bestaande woning verbouwd te hebben, instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd,

thans gewijzigd ingevolgde het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 als volgt:

Vonnis nr.

80

dd.

17 mei 1999

Met overtreding van de artikelen 3, 4, 19, 99§1.1°, 146, 147, 149 en 160 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen, of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften van de ruimtelijke structuur – en uitvoeringsplannen en verordeningen, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel II van het decreet, om zonder voorafgaandelijke stedenbouwkundige vergunning, gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van één of meerdere vaste inrichtingen, een bestaande inrichting of bestaand bouwwerk afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid te hebben, instandhoudings – of onderhoudswerken uitgezonderd,

terzake op het perceel kadastraal gekend onder

, met en oppervlakte van 2ha64a71ca, gelegen te

gelegen volgens het gewestplan

in een landschappelijk

waardevol agrarisch gebied, eigendom van

beiden

wonende te

, krachtens een akte van aankoop, verleden

door het ambt van notaris : te

op 12 april 1984, met name:

te in de periode van 1 januari 1997 tot heden, minstens in de periode van 19 juni 2000 tot heden: het instandhouden van loods met daarin opslagtanks voor petroleum, gebouwd zonder in het bezit te zijn van een voorafgaandelijke stedenbouwkundige vergunning.

Vonnis nr. 80 dd. 13 02 2006

Gezien de dagvaarding betekend aan de beklaagde, overgeschreven op het hypotheekkantoor te
; dd. 19 december 2005, ref. € voor de som van 96,59 EUR.

Gehoord ; substituut-Procureur des Konings, in zijn samenvatting en
conclusie in de nederlandse taal.

Aangezien de beklaagde, alhoewel behoorlijk gedagvaard, ter terechtzitting niet verschijnt.

OP STRAFRECHTELIJK GEBIED:

I. De schuld

1.1. De beklaagde wordt vervolgd om in de periode van 1 januari 1997 tot heden, minstens in de periode van 19 juni 2000 tot heden, op het perceel grond gelegen te , langs de een loods met daarin opslagtanks voor petroleum dewelke destijds werd gebouwd zonder stedenbouwkundige vergunning, te hebben in stand gehouden.

1.2. De beklaagde was ter zitting noch aanwezig, noch vertegenwoordigd. De feiten die aan de grondslag liggen van het strafdossier laten zich kort samenvatten als volgt. De beklaagde is exploitant van een mestkippenhoeve. De lokale politie beschrijft hoe zij er o.a. op 24 januari 2003 aantrof (stuk 11-12): *'(...) een gebouw met metaal en platen opgetrokken rond 3 grote brandstoftanks die er duidelijk eerder stonden dan de constructie errond. Het betreffen drie zeer grote dikwandige brandstoftanks die staan op gemetselde sokkels. Daarrond zijn metalen gebinten geplaatst met daartegen betonachtige platen, en op het dak zijn er eternitplaten (...). Het gebouw rond de brandstoftentanks heeft een lengte van 22m en een breedte van 8m. Het lijkt ons wel degelijk een gebouw of loods te zijn en geen inkuiping zoals : aanhaalt. Het is een soort mini-hangaar, maar dan zonder poort, maar met een deuropening.'*

Er werd tevens een daaraan corresponderend plan van het hoevecomplex opgemaakt waarop het kwestieus gebouw staat afgebeeld (stuk 14-15), evenals een foto ervan (stuk 19).

Dienaangaande geïnterpelleerd verklaarde de beklaagde op 24 januari 2003 zelf dat hij naderhand rond de tanks omwille van bescherming tegen de weersomstandigheden een dakconstructie plaatste met metalen gebinte en eternitdakbedekking, waarna de zijkanten werden dicht gedaan met betonplaten. Hij moest toegeven dat er destijds nooit een beroep werd gedaan op een architect om een plan op te stellen, maar beweerde dat er een regularisatie-aanvraag lopende was (stuk 22).

1.3. Artikel 146, derde lid DRO luidt als volgt: *'De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° geldt niet voor zover de handelingen,*

Vonnis nr. 80 dd. 13 02. 2006

werken, wijzigingen of het strijdig gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voor zover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voor zover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg’.

Deze wet is van toepassing op hangende misdrijven en vormde volgens één strekking in de rechtspraak een loutere strafuitsluitende verschoningsgrond (Gent, 10de kamer, 10 oktober 2003, n , onuitgegeven), zodat de rechtbank er toe gehouden was om deze desnoods ambtshalve toe te passen (VAN DEN WYNGAERT, C., *Strafrecht, strafprocesrecht en internationaal strafrecht in hoofdlijnen*, Maklu, Antwerpen, 2003, p.224).

Volgens een tweede strekking (Dendermonde, 15 oktober 2003, R.W., die aansluiting zocht bij de parlementaire voorbereidingen van het desbetreffende artikel van het decreet werd door artikel 146, derde lid DRO, het instandhoudingsmisdrijf evenwel gedepenaliseerd (BOES, M., *Notarieel bestuursrecht*, Acco, Leuven, 2004-2005, p.80 en GHYSELS, J., *Instandhoudingsmisdrijf stedenbouw: afgeschaft of niet ?*, *NjW*, 2004, p.1303-1306). M.a.w. de strafsancie geldt niet langer voorzover aan bepaalde voorwaarden niet is voldaan, namelijk het niet behoren tot één der categorieën van overtredingen aldaar opgesomd (FLAMEY, P., BOSQUET, J. en JUDO, F., *Handhavings- en verjaringsdecreet ruimtelijke ordening en stedenbouw*, Larcier, Brussel, 2004, p.15, nr.21). Of nog: het instandhoudingsmisdrijf is opgeheven, maar het blijft bij wijze van uitzondering bestaan in de drie opgesomde gevallen. De rechtbank sluit zich aan bij deze stellingname, nu deze effectief het meest lijkt overeen te stemmen met de wil van de decreetgever, zoals blijkt uit de parlementaire voorbereidingen. Zie o.a. *Parl.St.VI.Parl. 2002-03*, nr.1566/7, p.4, 11-12, 15, 17, 23 en 26 met voornamelijk als spreker G. KINDERMANS en in het bijzonder *Parl.St.VI.Parl. 2002-03*, nr.1566/7, p.38: “*De minister herinnert er aan dat het de bedoeling van het voorstel van decreet is een bouw misdrijf niet langer meer te beschouwen als een voortdurend misdrijf en de strafbaarstelling van de instandhouding te schrappen.*”

Bij arrest nr. d.d. 22 juli 2004 (rolnummers 2796 en 2839) heeft het Arbitragehof echter geoordeeld dat artikel 146, derde lid DRO een schending uitmaakt van artikel 10, 11, 12 en 14 van de Grondwet (Arbitragehof nr. , 22 juli 2004, *NjW*, 2004, 1274). Daar waar het begrip ‘*ruimtelijk kwetsbare gebieden*’ beantwoordt aan de vereisten van nauwkeurigheid, duidelijkheid en voorspelbaarheid waaraan de strafwetten moeten voldoen, geldt dit niet voor de twee andere gevallen ‘*onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder voor de omwonenden*’ en ‘*ernstige inbreuk op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften*’. Deze laatsten hebben naar het oordeel van het Arbitragehof geen voldoende nauwkeurige normatieve inhoud om een misdrijf te kunnen definiëren.

In het licht van het quasi eensluidend advies van de Raad van State dat destijds de wijziging op dat punt van het DRO voorafging (*Parl.St.VI.Parl.*, 2002-03, nr. , p.10) hoefde deze zienswijze van het Arbitragehof nauwelijks verbazing te wekken.

In die omstandigheden speelde, overeenkomstig artikel 26 paragraaf 2, derde lid, 1° van de Bijzondere Wet Arbitragehof, een van de algemene uitzonderingsgronden die het geadieerde rechtscollege toelaat om - precies gelet op het identieke onderwerp van de gebeurlijke prejudiciële vraag - afbreuk te doen aan de principiële verplichting om ze opnieuw te stellen.

Uit artikel 26 paragraaf 2, derde lid, 1° van de Bijzondere Wet Arbitragehof, in samenhang gelezen met artikel 28, volgt verder dat een rechtscollege waarvoor dezelfde grondwettigheidsvraag wordt opgeworpen, zich, in de regel, moet voegen naar de oplossing die het Arbitragehof heeft gegeven aan een vraag met hetzelfde onderwerp. Bijgevolg dienen de andere rechtscolleges dan datgene dat de prejudiciële vraag heeft gesteld, evenals hetzelfde rechtscollege dat in een andere identieke zaak uitspraak doet, zich niet meer telkens opnieuw tot het Arbitragehof te wenden (ALEN, A. en MEERSSCHAUT, F., *De prejudiciële vraagstelling aan het Arbitragehof*, 38, nr.65, in ALEN, A. en LEMMENS, P. (ed.), *Staatsrecht*, Themis, Brugge, Die keure, 2003).

Dientengevolge confirmeerde de rechtbank zich bij het beoordelen van de strafvordering in het relatief recente verleden reeds inhoudelijk aan het antwoord op de prejudiciële vraag, zoals blijkt uit het voormelde arrest van het Arbitragehof d.d. 22 juli 2004, zonder dat zij de mening was toegedaan dat er nood was om de vraag thans andermaal te stellen.

Dit nam evenwel niet weg dat het bewuste arrest nog ruimte liet voor twee interpretaties: ofwel las men het arrest zo dat artikel 146, derde lid DRO in zijn totaliteit onwettig is, ofwel werd rekening gehouden met de overweging die de eerste van drie uitzonderingsbepalingen uitdrukkelijk grondwettig acht. Deze laatste these verdiende de voorkeur (VAN HEUVEN, D. en BELEYN, J., *Verjaring van stedenbouwmisdrijven*, *NjW*, 2004, 1271-1273 en FLAMEY, P., BOSQUET, J. en JUDO, F., *o.c.*, p.28, nr.46).

Immers, het Arbitragehof had het principe van depenalisering van het in stand houden van wederrechtelijk uitgevoerde handelingen, werken of wijzigingen niet ongrondwettig bevonden. Het Hof had evenmin de strafbaarstelling van het in stand houden van dergelijke werken, handelingen en wijzigingen *in ruimtelijk kwetsbare gebieden* ongrondwettig bevonden, maar het had de ongrondwettigverklaring van artikel 146, derde lid DRO enkel en alleen gesteund op de ongrondwettigheid van de twee andere delictsomschrijvingen. Bovendien staan de verschillende onderdelen van de litigieuze handeling - zijnde artikel 146, derde lid DRO - in casu niet in een dergelijke relatie tot elkaar dat het ene onderdeel het andere bepaalt en het artikel aldus een geheel uitmaakt, maar

veeleer kunnen in de kwestieuze bepaling onderscheiden gedeelten worden geïdentificeerd die ervan kunnen worden afgezonderd (voor een grondige analyse in die zin: LUST, S., *Recente ontwikkelingen in het ruimtelijk ordeningsrecht: handhaving door de rechter*, 22-24, nr.34, in BOES, M. (ed.), *Administratief recht*, Themis, Brugge, Die keure, 2004).

Aldus moest worden aangenomen dat artikel 146, derde lid DRO gedeeltelijk overeenind was gebleven en in beginsel in die mate nog kon worden toegepast. Zodoende bleef de instandhouding van wederrechtelijk uitgevoerde handelingen, werken en wijzigingen gedepenaliseerd, behalve ingeval ze zich situeren in ruimtelijk kwetsbare gebieden, en enkel in dat geval is er nog sprake van een instandhoudingsmisdrijf. Intussen had ook het Hof van Cassatie overigens aansluiting gezocht bij deze stelling door te oordelen dat het voormelde arrest van het Arbitragehof niet onverenigbaar was met de wil van de decreetgever en dat artikel 146, derde lid DRO *'inzoverre haar rechtskracht behoudt'* (Cass., 23 november 2004, zoals o.a. nader besproken in FLAMEY, P. en BOSQUET, J., *Instandhoudingsmisdrijf inzake stedenbouw: niet langer strafbaar*, *NjW*, 23 februari 2005, 218-223).

In een navolgend arrest van 19 januari 2005 heeft het Arbitragehof echter de discussie definitief in die voormelde zin beslecht. Dit keer betrof het een vernietigingsarrest waarbij zowel de woorden *'voor zover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden'* als de woorden *'voor zover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg'* werden vernietigd. Er werd aldus definitief geoordeeld dat enkel de omschrijving van strafbare instandhouding in ruimtelijk kwetsbare gebieden voldoet aan het legaliteitsbeginsel. De essentiële consequentie die daaraan dient verbonden te worden is dat de strafvordering voor alle instandhoudingsdelicten is vervallen, behoudens voor deze die betrekking hebben op strafbare handelingen, werken of wijzigingen gelegen in ruimtelijk kwetsbare gebieden.

1.4. In casu heeft de beklaagde evenwel de loods die - mee in acht genomen de materialen ervan en de wijze van opbouw - wel degelijk als een volwaardige constructie te beschouwen valt, opgetrokken in een zone die volgens het gewestplan (K.B. 14 augustus 1979) gelegen is in een agrarisch landschappelijk waardevol gebied (zie o.a. stuk 7 en stuk 22).

Het Hof van Cassatie heeft relatief recent echter geoordeeld (Cass., 22 februari 2005, I, *T.M.R.*, 2005, 195) dat *'een landschappelijk waardevol agrarisch gebied'* wel degelijk *'een agrarisch gebied met bijzondere waarde'* is en aldus kan gelijk gesteld worden met een ruimtelijk kwetsbaar gebied in de zin van artikel 146, vierde lid DRO (zie ook: Gent, 8 oktober 2004, *T.R.O.S.*,

13 02 2006

Vonnis nr. 80 dd.

Artikel 10, 11 en 15 van het K.B. van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, luiden respectievelijk als volgt:

Art. 10. (...) Het landelijk gebied: (...) Zo de agrarische gebieden, de bosgebieden of de groene ruimten niet op het plan zijn afgelijnd, of onder voorbehoud van de hierna onder nrs. 4.1, 4.2 en 4.3 volgende bijzondere bepalingen betreffende deze zones, worden enkel die handelingen en werken toegestaan, welke noodzakelijk zijn voor het behoud van de huidige bestemming.

Art. 11. (...) De agrarische gebieden zijn bestemd voor de landbouw in de ruime zin. Behoudens bijzondere bepalingen mogen de agrarische gebieden enkel bevatten de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen, de woning van de exploitanten, benevens verblijfsgelegenheid voor zover deze een integrerend deel van een leefbaar bedrijf uitmaakt, en eveneens para-agrarische bedrijven (...).

*Art. 15. (...) Voor landelijke gebieden kunnen volgende nadere aanwijzingen worden gegeven: (...) De landschappelijke waardevolle gebieden zijn gebieden waarvoor bepaalde beperkingen gelden met het doel het landschap te beschermen of aan landschapontwikkeling te doen.
- In deze gebieden mogen alle handelingen en werken worden uitgevoerd die overeenstemmen met de in grondkleur aangegeven bestemming, voor zover zij de schoonheidswaarde van het landschap niet in gevaar brengen.*

Deze artikelen dienen in onderlinge samenhang te worden gelezen, hetgeen impliceert dat in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied de facto aan twee onderscheiden criteria moet worden voldaan (in die zin: Corr. Gent, 25 mei 2004, T.M.R., ...):

- (i) een planologisch: de werken dienen in overeenstemming te zijn met de bestemming van het gebied;
- (ii) een esthetisch: de schoonheidswaarde van het gebied dient gerespecteerd te worden.

Door wettelijk nader te omschrijven wat voor bepaalde gebieden onder 'waardevol' hoort begrepen te worden, heeft de wetgever naar het oordeel van de rechtbank aan die gebieden meteen ook minstens op impliciete wijze een 'bijzondere waarde' toegedicht. In die zin is het voormelde arrest van het Hof van Cassatie dus plausibel te noemen.

1.5. Zoals hoger reeds overwogen, is het instandhoudingsmisdrijf in zoverre gepleegd in ruimtelijk kwetsbare gebieden - hier onder de vorm van agrarisch landschappelijk waardevol gebied - op heden nog steeds onverkort strafbaar gesteld. Dit geldt bijgevolg evenzeer voor het instandhoudingsmisdrijf zoals vermeld in de dagvaarding lastens de beklaagde. De tenlastelegging is zodoende afdoende bewezen.

Vonnis nr. 80 dd. _____

II. De straftoemeting

2.1. Luidens artikel 4 DRO is de ruimtelijke ordening gericht op een duurzame ruimtelijke ontwikkeling waarbij de ruimte beheerd wordt ten behoeve van de huidige generatie, zonder dat de behoeften van de toekomstige generaties in het gedrang gebracht worden. Daarbij moeten de ruimtelijke behoeften van de verschillende maatschappelijke activiteiten gelijktijdig tegen elkaar afgewogen worden. En er moet bij die afweging rekening gehouden worden met de ruimtelijke draagkracht, de gevolgen voor het leefmilieu en de culturele, economisch, esthetische en sociale gevolgen, met streven naar ruimtelijke kwaliteit.

De doelstellingen van de ruimtelijke ordening geven dan ook dat zij alleen de behartiging van het algemeen belang op het oog hebben. De ruimtelijke ordening is er duidelijk op gericht de ordening van een bepaald gebied in een ruimer verband te bekijken. Daarbij moeten alle belangen aan bod komen die in dat gebied vertegenwoordigd zijn. Dat betekent niet dat het privé belang a priori moet worden uitgesloten. Maar er kan slechts rekening mee worden gehouden in zoverre het als het ware toevallig met het algemeen belang samenvalt.

2.2. In casu, heeft de beklaagde doorheen zijn eigengereid optreden nochtans duidelijk gehandeld in weerwil met die principes. Hij is voorts oud en zijn strafverleden is ongunstig met reeds een viertal correctionele veroordelingen, waarvan er een uit 1996 al uitstaans had met stedenbouwkundige overtredingen. Gelet op het verstek van de beklaagde wordt de rechtbank voor het overige niet in staat gesteld om rekening te houden met diens sociale en economische achtergrond. In de gegeven omstandigheden is een bestraffing onder de vorm van een substantiële geldboete noodzakelijk.

- met betrekking tot de toepassing van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro:

De feiten werden gepleegd **voor** en **na** 1 januari 2002, zodat wat betreft de uit te spreken geldboete deze rechtstreeks in euro dient te worden uitgedrukt .

Overwegende dat de feiten bovendien gepleegd werden in de loop van een periode die een aanvang neemt voor 1.3.2004 en eindigt nà 29.2.2004, dient de geldboete met vijfenveertig opdecimes verhoogd.

Vonnis nr. 80 dd. 13 02 2006

DE HERSTELMAATREGEL:

1. De Gewestelijk Stedenbouwkundig inspecteur (hierna afgekort als GSI) heeft op 13 december 2001 (ontvangen op het parket op 14 december 2001) zijn herstellvordering ingeleid (stuk 5-8), dewelke er toe strekte de plaats in de oorspronkelijke staat te herstellen en dit onder verbeurte van een dwangsom van 247,89 euro (10.000 frank) per dag. Blijkens de inhoud van de vordering impliceerde dit herstel in concreto:

- afbraak van de loods;
- verwijderen van de afbraakmaterialen van het terrein en afvoeren naar de daarvoor voorziene stortplaatsen.

2. Bij gebreke aan enige betwisting kan de herstellvordering ingewilligd worden. De rechtbank dient voorts in toepassing van artikel 149, §1, vijfde lid DRO, in zoverre zij een herstelmaatregel beveelt, in haar uitspraak een termijn te bepalen voor de uitvoering ervan. Daar waar deze vroeger één jaar niet mocht overschrijden, is die beperking met het decreet van 4 juni 2003 weggefallen, zodat de rechter voortaan zelf een resjpittermijn oplegt binnen dewelke de veroordeelde dient over te gaan tot de uitvoering van de opgelegde herstelmaatregel.

In het voorliggend geval wordt deze termijn bepaald op 6 maanden. Er mag immers niet uit het oog verloren worden dat de herstellvordering reeds dateert uit 2001 en dat er daarenboven aanvullende tegensprekelijke vaststellingen zijn dewelke reeds teruggaan in de tijd tot op zijn minst 24 januari 2003 (datum verhoor beklaagde – stuk 22-23), zodat de beklaagde hoe dan ook reeds een geruime periode op de hoogte was van hetgeen er hem te doen staat.

3. De bevoegde overheid heeft daarenboven destijds uitdrukkelijk het opleggen van een dwangsom gevorderd. In toepassing van artikel 149, §1, vierde lid DRO wordt er door de rechtbank aan de beklaagde een dwangsom opgelegd van 247,89 euro per dag vertraging in de tenuitvoerlegging van de herstelmaatregel en zulks met ingang vanaf de dag volgend op het verstrijken van de voormelde termijn van uitvoering.

Bijdrage tot financiering Fonds voor hulp van slachtoffers van opzettelijke gewelddaden

Als gevolg van art. 1 van het K.B. van 31 oktober 2005 tot wijziging van het artikel 29, tweede lid van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen, gewijzigd bij de wet van 22 april 1993 en het K.B. van 19 december 2003, wordt het bedrag van 10 EUR gewijzigd in een bedrag van 25 EUR (B.S. 7 december 2005, met ingang van 17 december 2005).

Vonnis nr. 80 dd. 13 02 2006

De bijdrage tot de financiering van het Fonds voor hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, zoals bepaald bij artikel 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen, is geen straf (Cass., 8 oktober 1996, *Arr. Cass.*,), zodat de rechtbank meteen die gewijzigde bijdrage moet toepassen.

OM DEZE REDENEN, en bij toepassing van art. 1, 2, 44§1.1, 64, 65 en 69 wet 29.3.1962, gew. wet 22.12.1970, gew. art. 1, 2, 42§1.1, 66, 68 en 72 decreet ruimtelijke ordening coörd. 22.10.1996, thans gew. art. 3, 4, 19, 99§1.1., 146, 147, 149 en 160 decreet 18.5.1999; art. 2 lid 2, 38 en 40 van het Strafwetboek; art. 162, 163, 182, 184, 186, 189, 190, 194 en 195 van het wetboek van strafvordering; art. 2, 11, 12, 14, 30, 31, 32, 34, 35, 37, 40, 41, 68 van de wet van 15.6.1935; art. 1, 2 en 3 van de wet van 5.3.1952, laatst gewijzigd door art. 36 van de wet van 7.2.2003; art. 28 en 29 van de wet van 1.8.1985, gewijzigd wetten 24.12.1993 en 22.4.2003, K.B. van 19.12.2003 en laatst art. 1 K.B. 31.10.2005; art. 91, 2de lid K.B. 28.12.1950, laatst gew. art. 1 K.B. 11.12.2001; art. 2 en 4 wet 26.6.2000;

DE RECHTBANK, rechtdoende BIJ VERSTEEK:

Verklaart het feit zoals omschreven onder de tenlastelegging bewezen ten laste van de beklaagde.

Veroordeelt de beklaagde voor de tenlastelegging tot:

- een geldboete van 250 EUR, te verhogen met 45 opdecimen en alzo gebracht op 1.375 EUR of een vervangende gevangenisstraf van 75 dagen.

Gezien de bovenstaande correctionele veroordeling, verplicht tevens de veroordeelde om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds, ingesteld bij art. 28 van de Wet van 1.8.1985, te betalen: een bedrag van **25 EUR**, te verhogen met 45 opdecimen en alzo gebracht op **137,50 EUR**.

Verwijst de beklaagde in de kosten jegens de openbare partij, reeds begroot op 240, 80 EUR.

Legt de beklaagde een **vergoeding** van **25 EUR** op, bij toepassing van artikel 91, 2de lid, van het K.B. van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, vervangen door het K.B. van 29 juli 1992 en gewijzigd door het K.B. van 23 december 1993 en

Aanwezig: . , alleenzetelend rechter;
 . , substituut-procureur des Konings;
 . , afgevaardigd adjunct-griffier